

Forfatter: Motzfeldt, Peter

Titel: BREV TIL: Christie, Wilhelm Frimann Koren FRA: Motzfeldt, Peter (1816-12-07)

Citation: Motzfeldt, Peter: "BREV TIL: Christie, Wilhelm Frimann Koren FRA: Motzfeldt, Peter (1816-12-07)", i *Breve fra Danske og Norske, især i Tiden nærmest efter Adskillelsen*, Gyldendalske Boghandel, s. 257. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001990951-000-shoot-L0019909510000137.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Breve fra Danske og Norske, især i Tiden nærmest efter Adskillelsen

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*Christianiad. 7de December 1816.
(Adresse til Bergen).*

Kjære Christie!

Her har Du mig nu igjen for at plage Dig. Mit Brev af 5te November med Brevet til Rein om den Erklæring, som man ønskede, at han, angaaende sin politiske Tænkemaade, skulde give i ei Brev til Treschow, — er dog vel nu forlængst fremkommet, og Svaret, som jeg haaber, underveis. Igaar kaldte Mørner mig og Krogh til sig og fortalte os, at Prindsen havde skrevet ham til igjen angaaende Rein. Mørner er overmaade ivrig for, at denne skal blive Bisp, — og han har — imellem os sagt — havt en meget varm Correspondance med Prindsen i den Anledning. Rein maa baade hos Kongen og Prindsen være bleven meget sværtet, formodentlig af en Cabale, der vil have en anden til Stoels. Efter hvad Prindsen nu har skrevet, er nok han mere vel stemt imod Rein, — men det lader, som om Kongen endnu maa være meget indtaget imod ham; thi Prindsen har yttret for Mørner, at Rein burde skrive ei Brev, og det jo før jo heller, directe til Kongen, hvori han lægger sin sande Tænkemaade for Dagen. Mørner bad mig strax skrive til Rein og anmode ham om at gjøre det, og for at faa dette Brev fra Rein ret snart, bad han mig paa hans Regning besørge, at Brevet fra Rein sendes hid med Extra-Post. Jeg har nu skrevet til Rein, at jeg tror han skylder sig selv, os som hans Venner og endog Prindsen at skrive det forlangte Brev, og jeg beder nu Dig endelig at faa ham til at gjøre det. Jeg har sendt ham ei Udkast til Brevet, saaledes som jeg tror det burde omtrent være. Vedlagt faar Du en Copi deraf. Jeg formoder, Du vil finde det saaledes, at det ei fornædret nogen brav Mand. At Rein efter sin Smag maa gjøre Forandringer i Stilen, forstaar sig selv, men jeg tror, det vilde være godt, om Indholdet i det Hele blev omtrent som Udkastet. Meget vidtløftigt bør det ei

L. Daae, Breve fra Danske og Norske.

17

s. 258være; thi da resiquerer man, at det i Stockholm ikkun extractviis oversættes, og derved kan Meningen forandres. Jeg holder nu for, at Rein absolut bør skrive til Kongen, hvad enten han allerede har besvaret Treschows Brev eller ikke, og hvad enten hans Svar til denne er skrevet i den ene eller den anden Tone. Er dette Svar ei saaledes, at det stemmer med, hvad jeg nu venter han vil skrive til Kongen, saa beholder jeg det her indtil videre. — Endog i det Tilfælde, at Rein ei mere skjønner om at blive Biskop, bør han, efter min Mening, skrive Brevet til Kongen. Det kunde da maaske begynde med: „Jeg er bleven underrettet om“ og blive omtrent som Udkastet ligetil Enden, hvor der da kunde sættes til: „at skjønndt han fra sin Tænkemaade ei føler sig uværdig til at vises den kongelige Tillid at faa Bispestolen, saa er hans Helbred dog i den senere Tid saa pludselig og mærkelig aftaget, at han ei vover at ønske sig den vigtige Post,“ — eller saa omtrent. Skulde Rein aldeles ikke være at formå til at skrive til Kongen, som rigtig vilde være leit nu, baade for mig, Mørner og Enhver, der har interesseret sig for ham, — da mener jeg det er bedst, at Du skriver et Brev til mig (som jeg i Tilfælde kunde vise ham), hvori Du siger, at R. er saa svag efter sin sidste Sygdom, at han ei kunde skrive Brevet, og at hans Helbredsforfatning overalt er saadan, at Du ei tror, han vil nogentid være tjent med at blive Biskop. Men dette tør jeg haabe kan undgaaes, og at Rein altsaa skriver Brevet. Gaa strax til ham og faa ham til at skrive det enten paa den ene eller den anden af de omtalte Maader, — og send det da strax afsted til mig med en Extra-Post for Betaling. Lad mig vide, hvad den koster, saa skal Du faa den betalt. Mørner vil betale det. Sørg endelig for, at jeg enten fra Rein eller fra Dig faar Copie af hans Brev til Kongen, som han ellers forsegle. Jeg har skrevet til Rein, at han ei bør lade nogen vide noget om den hele Sag; — gjør Du ham ogsaa opmærksom paa. 259Nødvendigheden heraf. Maaske er det bedre, — for at gjøre mindre Opsigt, at Du skriver udenpaa Brevet, som Du sender med Extraposten, ikke til mig, — men til Regjeringens 6te Departement og K. T.; men Extraposten maa dog betales.

Nu lev vel! og ynd stedse Din tro Ven

Mofeldt.

Til Kongen!

(Udkast). Deres kongel. Majestæt vilde naadigst tillade, at jeg underdanigst henvender mig directe til Deres Majestæt selv. — I 24 Aar har jeg arbeidet i mit Kald som Religionslærer, som jeg haaber, ei uden Nytte for mine Medchristne, og ei uden at have vundet mine Medborgeres Tillid og Agtelse og min Øvrigheds Tilfredshed. Bergens Bispestol er nu bleven ledig ved den værdige Biskop Bruns Død. Ikke kunde Ærgjerrighed bringe mig til at attraa at indtage hans Plads, men medens jeg føler Lyst til en større Virkekreds i min Stand, og jeg tør vedkjendes, at anse mig ei uværdig til at tiltroes den, — er det Ønske at blive Bruns Eftermand saamegetmere naturligt hos mig, som denne Forfremmelse ogsaa saa særdeles convenerer mig i oekonomisk Henseende, da den ei fordrer nogen bekostelig Flytning med min talrige Familie. — Jeg er bleven underrettet om, at jeg er i deres Tal, blandt hvilke Deres Majestæt maaske vil gjøre naadigst Valg til bemeldte Bispestols Besættelse. — At fremsætte de Grunde, der tale for mig til den ønskede Forfremmelse, tilkommer ei mig, men mine Foresatte, som dertil vist ei have manglet hverken Villie eller Kundskab om mig som Lærer og Embedsmand. Mindre sikkert tør jeg maaske regne paa, at mit Sindelag, med Hensyn til

Norges nuværende Stilling, kan være tilstrækkelig bekjendt, og ei vorde bedømt blot fra en Tidspunkt, da Omstændighederne lod Nordmænd tale og handle imod den Forbindelse, Norge senere er kommen i. Overbeviist om, at Deres kongel. Majestæt ynder en Nordmands Oprigtighed, anseer jeg det for Pligt, at gribe denne Leilighed til selv at gjøre Deres Majestæt Rede for min Tænkemaade. — Jeg er ivrig Nordmand, — følede altid og vil stedse føle varmt for mit Fødeland. I en Tidspunkt, da jeg som saa mange af mine Landsmænd, ansaa Sverige som Norges uforsonlige Fiende, — saa i Foreningen med Sverige ikkun Undergang for Norges Held og Frihed, — ansaa jeg det for hellig Pligt at tale imod og at søge at forhindre Foreningen. Ved at handle anderledes vildes. 260jeg have handlet imod den Overbeviisning, jeg havde, om hvad der tjente til mit Fædrelands Bedste. Norges Storthing besluttede en Forening med Sverige paa hæderlige Vilkaar, som Deres Kongelige Majestæt har indgaaet. [Den samme Aand, som i hiin Tid bød mig arbeide for den Norges Uafhængighed, med hvilken jeg troede Landets Lykke ene kunde bestaa, — byder mig nu, baade som god Borger og som sand Nordmand, efter Evne at bidrage til at vedligeholde og befæste denne Forening med Naboriget, hvilken Forsynet har bestemt, og som ved Deres Kongelige Majestæts udviste landsfaderlige Sindelav og Thronarvingens Viisdom og Krast kan og vil berede Fremtids Held for mit Fædreneland, — det høieste Formaal for mine Ønsker].

Det er stedse min Attraa, at min Konge — ligesaavel som mine Medborgere — maa kjende min Tænkemaade, — og det er derfor, jeg har fordristet mig til underdanigst at fremkomme for Deres Majestæt med disse Yttringer, der, som jeg haaber, ville vise mig Deres Majestæts Tillid værdige.

Underdanigst

I. R.

Sognepræst til Nykirken.